

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον ποῦχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετροῦντες χρόνον
'στην γῆν έδρεύομεν τῶν Παρθενώνων.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ό κτ'ω φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» άνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δέν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μαη δεκαοκτώ
κι' Ἡφαίστειο φρικτό.

Ἐξήντα πέντε σὺν έπτακόσα,
καίεται πλάσις ἀσφυκτιῶσα.

Φαδουλῆς καί Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

μύδρων έχυνετο βροχή,
πρὸ πάντων λάσπης καί πηλοῦ.

- Φ.— Ὁνειρον σπουδαῖον εἶδα
γιὰ τὴν δόλια τὴν πατρίδα,
ποῦ μ' ἐτάραξε πολύ...
- Π.— Λέγε το, βρε Φασουλῆ.
- Φ.— Ὁνειρον τρομακτικόν,
ὄνειρον πυρπολικόν,
ποῦ μοῦ πέρνει τὴ μιλιὰ...
- Π.— Λέγε το λοιπόν, Τσολιᾶ.

Ἐνόμιζες ἐξ οὐρανῶν πῶς ἔπεσε πυρὰ
καθὼς 'στὰ πάλαι Γόμορα,
κι' ἐξέστησαν κι' ἡλάλαξαν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ
κράτη γειτόνων ὅμορα.

Ὅπου κι' ἂν ἤθελες νὰ πᾶς
ἔβλεπες λάμψεις κι' ἀστράπες,
καί μυκωμένας ἤκουες βροντὰς ὑπόχθονιους,
ποῦ βράχων κατεκρήμνιζαν σωρούς πρασιωνίους.

Πηλὸς ἐκάλυψε τὸ πᾶν τῆς εὐτυχοῦς κοιλάδος,
καί δάφνη δέν ἀπέμεινε, μήτε κοτίνου κλάδος,
νὰ στεφανώσῃς κεφαλὰς,
ὅπου σὲ κάνουν νὰ γελάς.

Τίς θὰ φύγῃ τὴν ὀργὴν
τῆς βροχῆς τῆς διαπύρου;...
πῦρ κατέκαιε τὴν γῆν
τοῦ πυρός καί τοῦ σιδήρου.

Πῦρ φλογίζει τὴν Ἑλλάδα,
τῶν θριάμβων τὴν κοιλάδα,
ποῦ καί τώρα νικωμένη πῦρ εἰνάξῃ κι' ἐνίκῃ...
τύφλαις νᾶ' ἡ Μαρτινίκῃ.

Φ.— Εἶδα ποῦ λὲς Ἡφαίστειον κι' ἐδῶ πῶς ἐξερράγη
κι' ὁ κόσμος ἐξεπλάγη.
Τὸ Σουφριέρ καί τὸ Πελε
δέν εἶναι τίποτα, καλέ,
'μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ φρικτό, ποῦ σκάσε κι' ἐδῶ πέρα,
κι' ἐπυρπολήθ' ἡ σφαῖρα.

Τέτοια πυρίνη συμφορὰ
καί τὸς' ἀνήκουστα πυρὰ
δὲν ἔκαυσαν τὸν Σέν-Πιέρ, τὸν Ἀγιον Βικέντιον,
ὅσον αὐτόν, βρε Περικλῆ, τὸν τόπον τὸν βλακέντιον.

Τί τρομερὸν Ἡφαίστειον!.. συντέλεια μεγάλη...
ὡμοιάζε τεράστιον Ρωμαῖκο κεφάλι,
κι' ἐδῶ 'στὴν γῆν τὴν εὐτυχῇ,
καί 'στὴν πρωτεύουσάν κι' ἄλλου

Πῶρ παμφάγον τὴν νεκρόναι...κατακαίονται Τελῶναι,
Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, καὶ ὅσοι, φίλε Λαζαρόν,
διυλίζοντες κουνούπι καταπίνουν κάμηλον,
κράτος μέγ' ἀπετεφρώθη,
ποῦ τὸ φλόγιζαν οἱ πόθοι,
καὶ δὲν εἶχε 'στὸν πλανήτην ὅμοιον καὶ ἐφάμιλλον.

Π.—Καὶ σύ;

Φ.— Μονάχος ἔμεινα 'στὴν ἔρημον τὴν πλάσιν
καὶ ἐθρήνησα τὴν μοῖραν τῆς καὶ τὴν καῖσαν δαῖσιν.
Π.— Ὡς τόσο πάντα σώζεσαι 'στῆς συμφορᾶς, κανάγα.
Φ.— Ἐπάνω 'στὰ χαλάσματα σὰν μαύρη κουκουδάγια
ἐκάθισα καὶ ἐθρήνησα, τὴν κεφαλὴν μου τίλλας,
καὶ τῶν Ρωμῶν τῶν δυστυχῶν τὰς φλογεράς 'Αντίλλας,
τὸν κόσμον τὸν πλουτίσαντα καθὼς καὶ τὸν ἀνέστιον,
ὁποῦ τὸν ἀπετέφρωσε τὸ τρομερὸν 'Ηφίστειον.

'Ανω καὶ κάτω βρονταὶ καὶ γδοῦποι,
καὶ ἔλεγα μόνος: πῶς κατεστράφη,
πατρίς 'Ελλάς μου, Γουαδελούπη,
καὶ ὑπὸ χειμάρρους πυρὸς ἐτάφη;

Πῶς ἐκαῖκαν αἰῶνων λίθοι;
πῶς κόσμος δόξης ἐπυρπολήθη,
καὶ ἔγινες τώρα, κλεινὴ Γραιτσία,
Σάντα Λουσία, Σάντα Λουσία;

Πῶς κατεκάη ἀδίκως τώρα,
γῆ τῶν πολέμων, τοῦ λέρ μπαλέρ;
πῶς κατεκάη, τῆς σούφρας χώρας,
μὲ τοὺς κρατῆρας τοῦ Σουφριέρ;

Ποῦναι τὰ πρῶτα τὰ μεγαλεῖα;
ποῦ τῶν τροπῶν ἡ βασιλεία;
ποῦ κάθε κλέφτης καὶ ἀρματωλός;
τὰ πάντα τέφρα, στάκτη, πηλός.

Ποῦ τὰ κοπάδια τῶν Βουλευτῶν;
ποῦ καὶ κοιλίαι μεταλλευτῶν,
ὁποῦ 'γινῆκαν εἶδος βουτσία;
Σάντα Λουσία, Σάντα Λουσία.

Ποῦ καὶ ὁ Ζαήμες ὁ διπλωμάτης,
ὁποῦ μαριόλος καὶ ἀνοικτομαῖτης
ἔβαζε σκύλους εἰς τὴν ἀγγάρεα
καὶ εἶχε σκοτούρας γὰρ τὰ σφουγγάρια;

Τώρα ποῦ 'σῆκωσε καὶ αὐτὸς τὴ μύτη
'μπροστὰ 'στοὺς Τούρκους τοὺς Βεζυράδες,
τώρα, ποῦ θάστελλε καὶ αὐτὸς τὴν «Κρήτην»
νὰ προστατεύσῃ τοὺς σφουγγαράδες.

Τώρα, ποῦ θάκοδε πολλῶν εὐλάλων
καὶ τῆς συμμάχου μας Τουρκίας τὸν βῆχα,
μὰ τέφρ' ἀπέμεινε μετὰ τῶν ἄλλων
καὶ ἀπ' τὸ μουστάκι του δὲν μένει τρίχα.

Καὶ ἐνθ' ἠρηνόσκα τῆς μαύρας τύχαις
καὶ ἔκρωζα μόνος σὰν τὸ κοράκι,

βλέπω 'μπροστὰ μου τρεῖς ἄσπρους τρεῖς,
καὶ εἶπα πῶς θάναί τοῦ Θωδωράκη.

Λοιπὸν ἐκάηκες, ὦ Στρατηλάτη,
γέρο-Βεζούβιε, Πελέ, παππούλη,
ποῦ τώρα 'γρήγορα 'μπρὸς 'στὸ Παλάτι
θὰ ξαναπήγαίνες μὲ τὸ νταούλι;

Λοιπὸν ἐκάης καὶ σύ, καλέ μου,
καὶ μήτ' εὐθύνες ζητεῖς πολέμου;
Πῶς μὲ τοὺς ἄλλους ἐπυρπολήθη
καὶ ὁ πυρπολήσας 'Αρκάδων πλήθη;

Πῶς τέφρα μένεις, ὦ μεγαλεῖον,
φρουρὲ θεσφάτων, θεσμῶν βιβλίων,
καὶ πῶς σ' ἐσκέπασαν λάβας νεφέλαι,
Κορδοναρούμπας, Κορδοναρέλε;

'Ἰσως γὰρ 'βγάλαμε ξανά, Θωδώρα,
τῆς σακαράκας μας ἀπ' τὰ φικάρια,
καὶ ἂν ἐξεφύτρωνε καθὼς καὶ τώρα
κανένα ζήτημα γὰρ τὰ σφουγγάρια.

Θάβγαίνες πάλι μὲ τάρματά σου,
ποῦ χρόνων τάφαγαν παληοσκουριάς,
καὶ 'στὸν Σουλτάνο λέγοντας: «στάσου»,
θ' ἄρχιζες πόλεμο μὲ σφουγγαριάς.

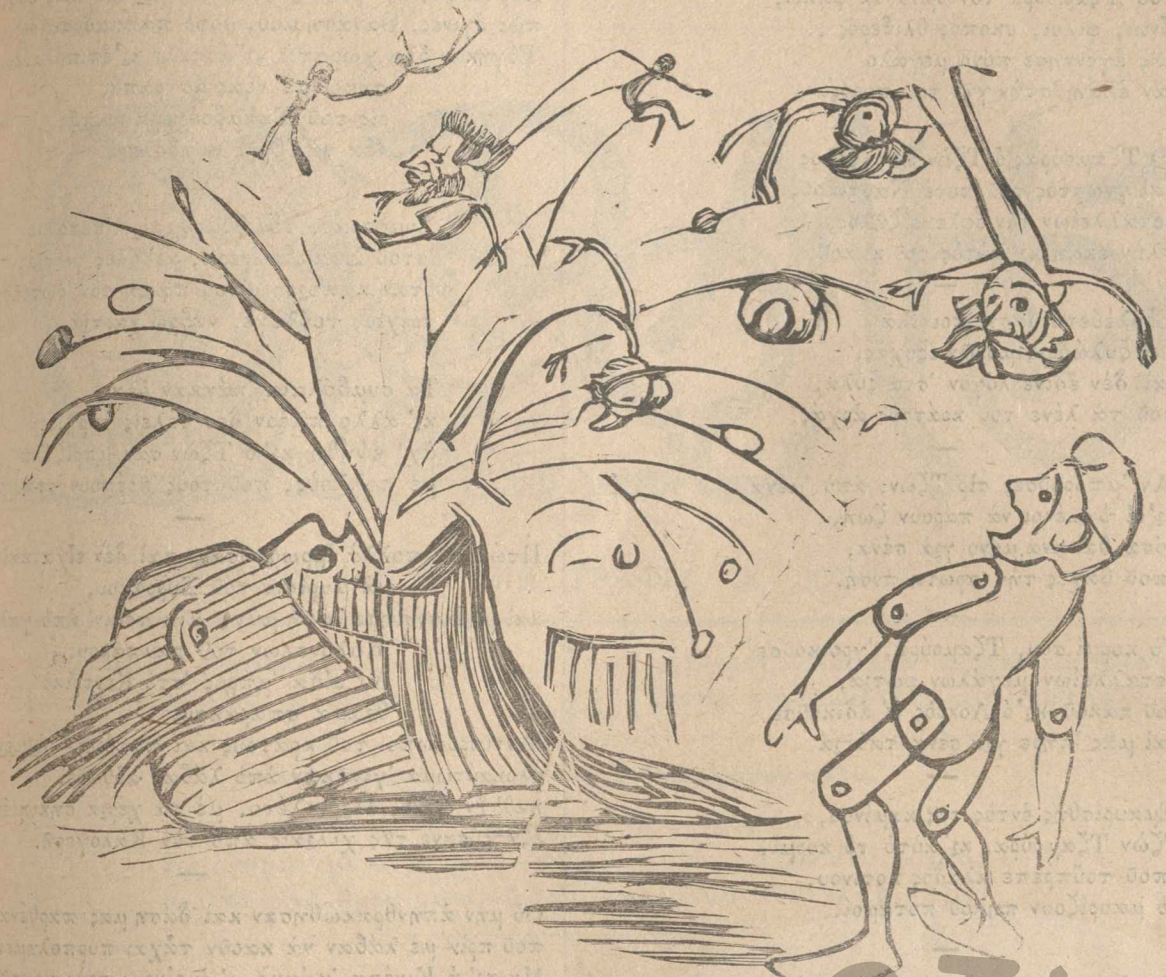
Τότε τὰ σκάφανδρα χωρὶς μπαλάδες
εὐθὺς θὰ τάφιναν οἱ Τουρκαλάδες,
καὶ ἴσως ξανάτρωναν γερὴ κλωτσία,
Σάντα Λουσία μου, Σάντα Λουσία.

Τέτοια ποῦ λές ἐφέλλιζα,
καὶ πτώματα δρασκέλιζα
πυρίκαυστα καὶ μαύρα
μὲς 'στῆς φωτῆς τῇ λάμρᾳ.

'Ενθ' δ' ἐθρήνουν διαρκῶς καὶ γοερῶς σὰν φῶκη
τὴν δύστηνον πατρίδα,
μοῦ 'φάνηκε πῶς εἶδα
τὸν κύριον Σιμόπουλον μετὰ τοῦ Θεοτόκη,
τοὺς φίλους τοὺς ἀγαπητοὺς,
ἀγκαλιασμένους, κολλητοὺς,
ποῦ 'νόμιζες πῶς ἔφεραν μὲς ἀπὸ τὸ Παρίσι
τὸν Γάλλον τὸν συγκολλητὴν γὰρ νὰ τοὺς συγκολλήσῃ.

'Ὡς σὺ δυὰς ἐρατεινὴ, Πυλάδα μου καὶ 'Ορέστη,
πῶς ἐκαῖκατε καὶ σεῖς μὲς 'στῆς φωτῆς τὴν ἔσση;
Χώρα πολλοὶ σὰς ἤθελαν καὶ πάντα κακωμένους,
τοὺς 'σκύλιζαν τὰ χὰδια σας τὰ τῶσον τρυφερά,
πλὴν ὡς 'στὴν ὕστερη στιγμή πιστοὺς καὶ ἀγκαλιασμένους
ἠφαιστειώδης καὶ τοὺς δύο σὰς ἔψησε πυρά.

'Εκάης, Κόντη λιγερὲ... καὶ ποῖός δὲν θὰ πονέσῃ,
κουπαρισένιο μου κορμί, δακτυλιδένια μέση;
Σῆχω μὲ τὸ σκαρπίνι σου, κομψότης μου τελεία,
σῆχω, ποῦ σ' ἀνκατάωσαν καὶ σὲ 'στὰ μεταλλεῖα.

ἔκω τὴν πρώτην δαῖσιν σου γοργὸς γὰρ ξαναρχίσῃς
καὶ μὲ τὸν 'Ανάργυρο, τὸν φίλο τὸν μαριόλο,
ποῦ τώρα σφουγγάρια πῶς θὰ μονομαχήσῃς
καὶ μὲ τὸν 'Οπουντίο, καὶ μὲ τὸν 'Οζόλο.

ἔκω καὶ βάλε μάρτυρας τὸν 'Αθω καὶ τὸν Στάνη,
καὶ δειγνόντας εἰς τὸν Λοκρὸν καὶ ξίφος καὶ φλωμπέρ,
τῆς του καθὼς καὶ ἡ Δούκισσα τοῦ πάλαι Γερολσταίν;
ἐκείνη, βοάει λέ σάμπρ, λέξ' ἄρμε ντὲ μὸν πέρ».

Π.—Τέτοιο φρικῶδες ὄνειρον ἐτάραξε καὶ ἐμένα,
καὶ τὰχω σὰν χαμένα.

Φ.—Βρὲ τί μοῦ λές;
Νὰ σὲ χερῶ... τί φλογερὸν μαρτυριον!

Φ.—Καὶ πῶς ἐσώθης, ἀδελφέ;
Π.—Ἐρῶ καὶ ἐγὼ... μυστήριον.

Πυρπολουμένην ἔβλεπα τῶν φώτων τὴν ἔσσην,
τῆς γῆς τὴν διασκέδαση, τὴν ἱλαρὰν καὶ ἄσσειαν.

Π.—Τί συμπτώσεις περιέργως!

Π.—Ψυχὴ δὲν εἶχε μένει
μὲς 'στὸ καψο-Ρωμαῖκο, τὸ φλογερὸ καμίνι,
ἀπὸ κινούρια καὶ παλὰ πυριφλεγῆς ἐτάφη,
καὶ πᾶσι δάσπαυσε Σπαρταρετῶν ἐδάφη.

Τότε δὲν ἀνέπνεε, καὶ λογικὸν καὶ κτήνος,
καὶ ὁ τρομερὸς 'Εγκέλαδος ἀγρίως ἐμυκάτο,

καὶ ὁ Παρθενὸν σωρὸς ἔσκαψε πυρίκαυστος καὶ ἐκεῖνος,
ποῦ τώρα τὸν 'στερέωσαν γὰρ νὰ μὴν πέσῃ κάτω.

Καὶ ἔμεινα μόνος ὅπως σὺ τὴν κεφαλὴν μου κλίνων,
καὶ εἶδα ψημένους, Φασσουλῆ, πολλοὺς ποῦ μ' ἐφουρκίανε,
γλῶσσαι πυρὸς κατετρώγαν τὰς γλώσσας τῶν 'Ελλήνων,
ὁποῦ δὲν εἶχαν κόκκαλα καὶ κοκκαλα παλικάνα.

Φ.—Τὸν ἄλυσον τὸν πύρρον πῶς νὰ τὸν ἱστορήσω!...
ψημένων 'μύριζα κορμὰ μὴπως καὶ ἀναγνωρίσω
κανένα σῆλον μου γνωστὸν, κανένα τῶν ἐν τέλει,
καὶ ἔφαγα γὰρ μόνος.
μὰ δὲν εὐρήκα δυστυχῶς
μήτε τὰ Τελαμώνεια τοῦ Καραπάνου σκῆλη.

Π.—Καὶ ἐγὼ ποῦ λές περίεργος ὥσταν καὶ σένα 'γύριζα
καὶ τοὺς ψημένους 'μύριζα.

καὶ ἐκεῖ ποῦ χίλια βήματα καὶ πλέον ἐπροχώρησα
πῶς μεγάλου πρόσωπον νομίζεις πῶς ἐγνώρισα;
τοῦ Τζών-Τζαμουρά.

Φ.—Τί μοῦ λές;

Π.—Ἐν μέσῳ τόσοσιν πλήθους
μοῦ 'φάνηκε πῶς 'μύριζε Λοκρὶδὸς λευκολίθους,
τὸ πρόσωπόν του μελανόν, λές καὶ ἦταν μαύρο μοῦρο,
καὶ ὁ Παπαζαφειρόπουλος κατεκεῖτο παρέχει,
καὶ ὁ κύρ Βασίλης τὴ στιγμή, ποῦ 'κάπνιζ' ἕνα ποῦρο,
μὲ λάβας ποταμὸν ψηθεῖς ἐγίνηκε μπιφτεκι.

Τοῦ Τζαμούρα τὸν ὕμνο θὰ ψάλλω,
εἶναι, φίλοι, σκοπὸς θλιβερός...
μᾶς ἐγέννησε πόνο μεγάλο
σὺν ἐκῇ ὅτῃν γῆν τοῦ πυρός.

Ὁ Τζαμούρας ὁ Τζῶν ἦτο φίλος
καὶ γνωστὸς τοῦ ποτὲ Ναυτικοῦ,
μεταλλεῖων τὸν ἐφλεγε ζῆλος,
πλὴν ἐκῇ καὶ αὐτὸς τοῦ κακοῦ.

Ἐξυλεύετο δάση ποικίλα
καὶ ξυλώδεις μονῶν ἐξοχάς,
καὶ δὲν ἔδινε λόγον ὅτ'α ξύλα,
ποῦ τὰ λένε τοῦ κράτους ἀρχάς.

Ἄν ἔμπορῶσε, σὶρ Τζῶν, ἀπὸ ἑμένα
καὶ οἱ ψημένοι νὰ πάρουν ζωή,
τόσα θᾶκανα μόνο γιὰ σένα,
ὁποῦ θᾶχες τὴν πρώτη πνοή.

Τὸ κορμί σου, Τζαμούρα, ἔγροικοῦσε
μεταλλεῖων μεγάλων φωτιά,
τοῦ κακοῦ καὶ ὁ Λοκρὸς σ' ἀδικοῦσε
καὶ μᾶς ἔπῃρε γιὰ σένα ταῦτιά.

Ἐμαυρίσθης ἐντὸς τῆς καμίνου,
Τζῶν Τζαμούρα, καὶ αὐτὸ τὸ κορμί,
ὁποῦ τοῦπρεπε κλάδος κοτίου,
τὸ μαυρίζουν πηλοῦ ποταμοί.

Ἄν ἔμπορῶσε τὰ λόγια ν' ἀκούσης
τῶν ἀστῶν τῆς κλεινῆς πρωτευούσης,
τόση θᾶπερνες πίκρα καὶ φοῦρα,
ποῦ σὺν σκέτος καὶ ἀπλοῦς χαρακτήρ
θὰ ἔξωφνίζες, Τζῶν, ἀλλὰ Τοῦρα
σὲ πολλοὺς καὶ σ' ἐμένα: σικτίρ.

Σώπα σώπα, Λοκρὲ σκανδαλιάρη,
καὶ ποτὲ μὴν ξεχνᾷς, εὐθαρσῆ,
μεταλλεῖα πῶς θέλει νὰ πάρῃ
ὁ καθένας, ἀκόμη καὶ σύ.

Θὰ ξυπνήσῃ μὲ τᾶλλα τᾶσκέρια
νὰ κριθῇ ὅτῃν Πατρίδα ἔμπροστά,
καὶ εἰς ἐκείνην κινῶντας τὰ χέρια
θὰ φωνάξῃ μὲ λόγια σωστά.

Κύττα μέσα ὅτ'α σπλάχνα, Μητέρα,
τὰ φαρμάκωσαν μαῦροι Λοκροί,
μεταλλεῖα θὰ ἔβρῃς ἐκεῖ πέρα,
ποῦ τὰ θέλουν μεγάλοι μικροί.

Κύτταξέ τα, Πατρίδα, καὶ σύρε
σ' ἕναν καὶ ἄλλον νὰ πῇς Περικλέτο:
ποιὸς Ρωμῆς μεταλλεῖτο δὲν ἔπῃρε;
τοῦτος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω.

Φ.—Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ἀνάμεσα τοῦ κόσμου τοῦ νεκροῦ
ἐγνώρισκ τὸ πρόσωπον Θανάσῃ τοῦ Λοκροῦ.

Κύρ Εὐταξία, ὁ φώναξά, τὸ κάλλος σου πῶς ἔδω;
πῶς ἔγινες, Θανάσῃ μου, σοφὸ παππαδοπαίδι;
Ἐβγήκαν ὅλα χωράτ'α καὶ ἄστεϊα καὶ ἐπιπόλαια,
σήκω μὲ νέας ἀστραπάς
εἰς τοῦ Σκαμβούγερα νὰ πᾶς
νέα νὰ ἔβρῃς συμβόλαια.

Συμφορά!.. τὸν θυμοῦμαι... πετοῦσε
ὅτ'οῦ Σκαμβούγερα, καὶ ὅλος φωτιά,
ὅταν κάποιος «ποῦ πᾶς;» τὸν ῥωτοῦσε,
τρέχω, τοῦλεγε, νᾶθρῳ χαρτιά.

Τὰ συμβόλαια ἔκῃσαν ὅλα
καὶ ἄλλο πλέον δὲν θέλεις εὐρή...
ἄχ! ἐφήθη καὶ ὁ Τζῶν σὺν μπριζόλα
μὲ πολλοὺς, ποῦ τοὺς πρέπουν σταυροί.

Πτώματα πολλὰ βρωμοῦσαν, καὶ δὲν εἶχα καὶ κολῶν
νὰ μυρίσω τοῦ Συρράκου,
καὶ μ' ἐκτήπησε ὅτῃ μῦτῃ μία τσίκν' ἀπὸ γαλόνια
Κολονέλων τοῦ ταμπάκου.
Κι' εἶδα ἔμπροσ ὅτ'ο Κεντρικὸ
θέαμα σπαρακτικὸ.

Ἀντιπρόσωποι τοῦ κράτους καὶ πατέρες—ὠϊμένα!—
ὀλοκαύτωμα ἔγινῃσαν ἀπὸ λάβαν αὐθωρεῖ
καθ' ἣν ὦραν, Περικλέτο, μὲ τὰ χέρια σηκωμένα
ἐζητούσανε τῆς χίλιαις ἀπὸ τὸν Καλογερῆ.

Οὐ μὴν ἀπηνθρακώθησαν καὶ δάση μας παρθένα,
ποῦ πρὶν μὲ λάβαν νὰ καοῦν τᾶχαν πυροπολημένα.
Μὰ καὶ ἡ Κινέτα ἔκῃκε μ' ἐκείνους τοὺς κρατήρας,
καὶ ὁ θησαυρὸς καὶ ἡ Σταύρακα μὲ τοὺς θησαυροθήρας.
Κι' εἶδα παντοῦ θεάματα πυρὸς καὶ φρίκης τόσης,
καὶ τέλος πάντων ἔξυπνησα νὰ μὲ ξυλοφορτώσης.

II.—Ὅρσε λοιπὸν γιὰ τῶναιρο, καὶ τώρα, βρε ψωρίτη,
τρέχα νὰ ἔβρῃς ἐξήγησι μὲς ὅτ'ον Ὀνειροκρίτη.

Καὶ καμπόδαϊς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Κρεμεζῆς ὁ Δημητράκης, ἕνας φίλος ἀγαστὸς,
διετήγορος τῆς Ἀμφίσσης καὶ φρονήματος μεστός,
δίχως νᾶναι δημεγεργῆς, δίχως νᾶναι Ραμπαγγᾶς,
κάλπην βουλευτοῦ θὰ βάλῃ ὅτ'ας μελλούσας ἐκλογαί,
καὶ ὁ λαὸς τῆς Παρνασσίδος, ποῦ τιμᾷ τὸν Κρεμεζῆ,
θὰ τὸν βγάλῃ δίχως ἄλλο κληφόρο καὶ γαζῆ.

Τί λαμπρὸν Φωτογραφεῖον καὶ ἀκουστὸν εἰς τὰκουστὰ
τό τοῦ Δημητρίου Κάβρα, καὶ ὁ «Ρωμῆς» τὸ συνιστᾷ.
Θὰ γενῇ καδράκι πρῶτης ὁποῖος εἰς τοῦ Κάβρα τρέξῃ
μέγας δρόμος τοῦ Σταδίου καὶ ἀριθμὸς πενηνταεξῆ.

Ὅτῃν Κηφισσιὰ πανήγυρις ἀνθέων καὶ ὁπωρῶν,
τῶν ἀνθοκόμων ἐκθεσις καὶ ὅλων τῶν κηπουρῶν.
Πανήγυρις τριήμερος, πασῶν ὥραιότερα,
ὅπου Καμπᾶς, Ξενοπούλος, καὶ Ραγκαβῆς θὰ δρᾷ,
καὶ ὁ Φασουλῆς φαρμακικῶς θὰ βρῖσκετ' ἐκεῖ πέρα,
καὶ δὲν θ' ἀφήσῃ φράουλα καὶ τραχανὸ κεράσι.